

men at det er en skrap dansk fortolkning, der er problemet.

Men hvis det nu er EU, der er problemet, som regeringen siger, hvad har regeringen så gjort – eller regeringspartneren, for Det Radikale Venstre har jo sagt, at det er det, der skal arbejdes for – hvad har regeringen arbejdet for i EU-regi med henblik på at sikre, at der kan gives visum til en præsident fra Taiwan og andre ministre?

Hvis regeringen ikke har gjort noget, hvad noget måske kunne tyde på at den ikke har, det ved jeg ikke, men det kan vi jo få frem på bordet nu, vil regeringen så nu på baggrund af udtalelserne fra Det Radikale Venstres ordfører her i dag som regeringsparti arbejde for, at reglerne bliver ændret, opblødt, sådan at der kan gives visum fremover til Taiwans præsident?

Jeg vil også godt spørge udenrigsministeren: Hvorfor behandler Danmark det her spørgsmål anderledes end USA? Vi har den samme politik, en etkinapolitik. Det er vi nogle der er modstandere af; vi synes sagtens, man kunne være positive over for at varetage nogle gode diplomatiske forbindelser til Taiwan. Men når det nu er sådan, EU har besluttet, hvorfor stiller Danmark sig så anderledes end USA, der altså giver visum til Taiwans præsidenter, begge de seneste to præsidenter og så den nuværende?

Jeg vil til slut gerne stille et spørgsmål til udenrigsministeren. Vi har en situation her i verden, hvor vi oplever terrortrusler, der på forskellig vis gør livet besværligt og også til tider deprimerende for mange mennesker, fordi der er nogle trusler rundt omkring i verden, som vi desværre er blevet udsat for her efter 11. september. Hvad gør man egentlig fra regeringens side og EU's side for at sikre initiativer, som bliver taget på baggrund af terrorsituationen – det er sådan noget som indsats mod hvidvaskning af penge, det er sådan noget som indsats mod terrornetværk som f.eks. Al-Qaida – og hvad gør man i forhold til Taiwan?

For der kunne jo også godt være personer på Taiwan eller pengeoverførsler fra Taiwan til terrorbevægelser. Vi ved det ikke, men det kunne jo være relevant, at man også dér gjorde en indsats fra verdenssamfundets side for at sikre, at der ikke er grobund for terror på Taiwan. Men hvad gør man egentlig, når man kører en etkinapolitik, og når man ved, at Kommunistkina, det store Kina, ikke reelt varetager justits på Taiwan? Hvad gør man så over for Taiwan?

Det er et spørgsmål, som jeg synes er meget interessant, og det kunne jeg godt tænke mig

udenrigsministerens svar på. Jeg synes, at det vil være rigtigt at få nogle forklaringer fra regeringen på den her sag, for dem har vi manglet i debatten i dag.

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

En mulighed for at få hurtigere svar fra regeringen er selvfølgelig at forkorte debatterne.

Men jeg vil kun sige til hr. Peter Skaarup, at jeg har sådan en fornemmelse af, at hr. Peter Skaarup tror, vi alle sammen er meget, meget, meget tungnemme. Det er derfor, han synes, at det er nødvendigt at sige det samme ca. 25 gange i hver eneste folketingsdebat.

Jeg synes personlig, at det er udmattende. Jeg kan godt forstå, hvad hr. Skaarup siger første gang, og jeg er som regel uenig i det, hr. Skaarup siger første gang.

Det næste, jeg vil sige, er: Jeg tror ikke, at det i praksis er sådan – men jeg kan ikke svare på det, og jeg tror heller ikke, at jeg ville kunne få de informationer, hvis jeg bad om dem – at antiterrorindsatsen er blokeret i forhold til deltagelse fra myndighederne på Taiwan.

Så spørger hr. Peter Skaarup: Hvorfor har vi en anderledes politik end USA? Her er vi jo fremme ved besøg og ikke med hensyn til anerkendelse af Kina, etkinapolitikken, og der er svaret jo, at vi altså har en fælles holdning i EU.

Jeg kan også godt forstå de mange ordførere, der har været oppe, og som synes, at den måske kunne være anderledes osv., men vi har altså en fælles position i EU. For mig er det altså i modsætning til hr. Peter Skaarup, hr. Keld Albrechtsen og hr. Frank Dahlggaard en selvstændig pointe, at vi har en fælles holdning, ikke bare i dette spørgsmål, men i en lang, lang række internationale spørgsmål, for hvis vi skal gøre os gældende overhovedet, er det en fordel. Det har jeg også indtryk af at et stort flertal her i Folketinget er enig i.

Det andet, jeg vil sige, er: Jeg har ikke tænkt mig at tage noget initiativ til at ændre EU's fælles holdning. Hr. Peter Skaarup gør de dér 25 gange i løbet af debatten et forsøg på at gøre et delikat og vanskeligt spørgsmål endnu mere uforståeligt ved konsekvent at betegne Taiwan som en nation, som et land.

Problemet, det juridiske, det internationale, det folkeretlige problem i sagen er, at det ikke er opfattelsen i Kina, og at det ikke er opfattelsen i Taiwan. Det er, som om hr. Peter Skaarup, selv om han selvfølgelig udmærket godt ved det, for han behøver vel heller ikke at få fortalt tingene